

**OFÉLIE
SCALEOVÁ**

SVĚT BUDE HOŘET

LENA KIEFER

YOUNG ADULT DYSTOPIE

Original title Ophelia Scale: Die Sterne werden fallen

© 2022 by cbj Verlag

a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2025

Cover © Martin Kopecký, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5659-9 (pdf)

**LENA
KIEFER**

**OFÉLIE
SCALEOVÁ**

TŘETÍ DÍL

**HVĚZDY BUDOU
PADAT**

přeložila Romana Hájková

**KING
COOL**

*Pro Stinu a Patricii, protože jste
byly mými prvními čtenářkami*

1

„Jděte, no tak rychle, pohněte! Na co čekáte?“

Hlas Milana Kovacse mi burácel v uších tak hlasitě, jako by stál přímo vedle mě. A přitom jsem ho slyšela přes EarLinky. Nebyl dokonce ani blízko.

„Snad není důvod takhle křičet,“ zabručela jsem.

„Tak pohni zadkem, Scaleová!“ řval nepohnutě dál.

Vyměnila jsem si pohled s Jyeem, který stál vedle mě. Beze slova jsme zvedli zbraně a opatrně vystoupili z úkrytu stromů.

Náš cíl, šedo zelená tmavá budova, vystupoval na pozadí zasněženého okolí. Nikoho tam nebylo vidět, ale to mě nepřekvapilo, protože při včasné varování nehrozí žádné riziko. A já jsem Maraisville o naší další misi informovala s dostatečným předstihem. Tedy vlastně o misi *ReVerse*.

„Jak už bylo řečeno – Scaleová, ty půjdeš vpředu s Eadonem, Odellem a Torresovou,“ nařídil Milan drsně. Stál o kus dál a viděl nás prostřednictvím svých EyeLinků. *„Amato a Walks vás budou jistit zezadu. Zbytek zůstává venku pro případ, že by dorazily posily.“*

Pokyny nikdo nezpochybňoval, ani my ne. Torresová a Jye se postavili ke dveřím a já jsem si pohrávala s přístupovým panelem a předstírala, že pracuju na autorizaci, zatímco mi z Maraisville vchod odemkli. Dlouho jsme neváhali a vešli dovnitř, Jye první, já za ním a potom zbytek týmu. Tahle formace nebyla žádná náhoda, protože jen když jsme Jye nebo já

vstoupili první, mohli jsme zabránit tomu, aby byl někdo zastřelen. Na obou stranách.

V budově bylo trochu tepleji než venku a chodby osvětlovaly jasné lampy. Na mých EyeLinkách se objevila mapa areálu – vchody, schodiště a řídicí centrum větrné turbíny, která stála na jihu bývalého Německa. Tahle místnost byla naším cílem. Mohli jsme jen doufat, že v budově není moc lidí. Že tam nějací jsou, bylo jasné. Úplná evakuace komplexu by byla příliš nápadná.

„Tady doleva.“ Jye běžel napřed a já s Knoxem a Torresovou za ním. Budova sice připomínala bludiště, ale protože jsme měli přesné plány, bylo nalezení správné cesty hračkou. Mlčky jsme doběhli do vnitřní části objektu. O dalším postupu a našich úkolech nikdo nemluvil. Každý věděl, co má udělat.

„Stůjte.“ Jye se zastavil a opatrně se podíval za roh do chodby.

Evidentně tady bylo víc pracovníků i ochranky, než se čekalo. Já jsem ale žádala, aby v budově bylo jen naprosto nezbytné množství zaměstnanců. Proč mě nikdy nikdo neposlouchá?

„Udělám to.“ Torresová se pokusila postoupit dopředu, ale Jye jí to nedovolil. Postavil se před ni. Nezastavila jsem ho. On byl jediný z celého týmu, komu jsem opravdu věřila. Jediný, kdo byl na mojí straně. Dřív se ReVerse ubližování lidem vyhýbala. Ale teď byly jiné časy. Už mezi námi nebylo moc lidí, kteří přemýšleli o tom, jestli někoho zabít, nebo ne.

Zůstali jsme za rohem a nechali Jyeovi volné pole. Ozvalo se několik výstřelů. Zachovala jsem vážnou tvář, protože jsem věděla, že Jye má jenom omračující zbraň. Na ten hluk jsme si už zvykli.

Člověk si zvykne skoro na všechno.

„Vyřízeno.“ Jye se vrátil a my jsme ho rychle následovali. Bylo dobře, že jsme spěchali, protože tak si nikdo nestačil všimnout, že strážci nejsou mrtví, ale jenom v bezvědomí.

Sešli jsme dvě patra schodů. Vzduch tady byl chladnější a sterilní. Jye běžel pořád napřed a já – se zbraní u boku – těsně za ním. Objevil se strážný a namířil na nás. Zareagovala jsem okamžitě, dva omračující projektily ho zasáhly přímo do krku. Zhroutil se a my jsme ho překročili. Za ním bylo ticho.

Ale dlouho to tak nezůstalo.

„Ty zatracené posily už jsou tady!“ Jeden z bratrů Wulfových – Scott, nebo Flint? – se mi rozkřičel do ucha. „*Jak to, že jsou tady tak brzy?*“ Byl venku s těmi, kteří měli jistit přístup zezadu.

Protože byli varováni mnohem dřív, než si myslíte. Vypnula jsem si EarLinky a natáhla se pro tašku, kterou nesl Jye. Už mi ji podával, jako by mi četl myšlenky.

Ještě dvě chodby a tři odbočky a rozrazili jsme dveře do řídicího centra. Tady byla zima, skoro tak chladno jako venku, kde už od prosince panovaly teploty pod nulou. Přesto jsem si sundala rukavice a otevřela tašku. Potom jsem vstoupila do jednoho z terminálů údržby.

„Je všechno tam, kde to má být?“ Jye mi kryl záda. Knox zůstal u dveří s Torresovou.

„To hned uvidíme.“ Otevřela jsem jednu z hardwarových skříní a hledala na okraji správnou signaturu. Pak jsem vytáhla modul a podívala se na strukturu vrstev.

„Venku jsou problémy,“ hlásil Knox, jehož EarLinky byly pořád aktivní. „Z Maraisville poslali víc lidí, než bylo plánováno. Fé, jak dlouho ještě?“

„Tím, že na mě budete spěchat, to neurychlíte!“ zasyčela jsem.

„Já na tebe –“

„Buď ticho, chlape,“ přerušil ho Jye. „Nech ji pracovat.“

Vrstvy byly správné, takže jsem je opatrně vyjmula z modulu a nahradila kopiemi, které jsem si přinesla v tašce.

Zatímco jsem znovu instalovala modul a zamykala skříň, všichni naštěstí mlčeli. Přesto jsem si všimla Jyeova ustaraného výrazu.

„Tým venku se musí stáhnout,“ řekl Knox. „Je jich moc.“

„Tak běžte ven a pomozte jim.“ Obrátila jsem se na svého expřítele a Torresovou. „My to tu s Jyeem zvládneme sami.“

Knox váhal a s pohledy zabodnutými do sebe jsme se pus-tili do dalšího ze soubojů, které se v posledních měsících sta-ly naším preferovaným komunikačním prostředkem. Vyhrála jsem. Přikývl a otočil se. Slyšeli jsme, jak se vzdalující se kroky těch dvou odrážejí na kovové mříži. V příštím momentu Jye vypnul svoje Linky.

„Vyjde to?“ Přistoupil ke mně a otočil se zády ke dveřím. Posil z Maraisville jsme se ani on, ani já bát nemuseli.

„Doufám. Naposledy se to dvakrát povedlo.“

„Jediná otázka je, jestli tentokrát budou dostatečně rychlí.“ Jye si povzdechl. „Přál bych si, aby existovala jiná cesta než tyhle nervující hry.“

Podívala jsem se na něj a zabořilo mě u srdce. Jako vždycky při takových myšlenkách jsem cítila obrovskou tíhu. „Věř mi, že já taky.“

Jye sledoval, jak jsem se dostala do přístupových protokolů. Hardware mě sice zajímal odjakživa, ale v posledních týdnech se mojí novou specializací stala manipulace softwaru. Vynucená opatření. Kdyby tuhle práci dělal někdo jiný, nedokázal by překazit plány Exona Costarda a Omni.

Najít ty správné rutiny a vynutit si aktualizaci netrvalo dlouho. Omni získá přístup k tomuhle zařízení během pár minut, ale o několik vteřin později ji můj program ze systému vyhodí tak, že to bude vypadat jako selhání sítě. Sundala jsem ruce z obrazovky.

„Caspere?“ Nečekala jsem, až odpoví. „Můžete je poslat dovnitř.“

Když jsme se sbalili a vyběhli z místnosti, spustil se časovač na mých EyeLinkách – těch z Maraisville, které jsme našťěstí mohli nosit vedle těch od ReVerse. Tohle tady byla práce na zakázku. Kdyby došlo jen k několikaminutovému zpoždění v procesu, byli bychom všichni ztraceni.

Na chodbě jsme potkali tým královských pohotovostních služeb: dva Šakaly a dva techniky. Když procházeli kolem, tiše nás pozdravili a my jsme udělali totéž. Rychle jsme proběhli labiryntem chodeb a o chvíli později jsme objevili údržbářskou šachtu. Skočili jsme do ní a za okamžik jsme se ocitli na zasněženém svahu. Bez rozmyšlení jsme znovu zapnuli Linky ReVerse.

„Eadone! Scaleová!“ Milan neztrácel čas. „Zbytek týmu už je nějakou dobu tady dole, kde jste?“

„Museli jsme se probojovat ven,“ vydechl Jye velmi přesvědčivě. „Už jsme na cestě k místu setkání.“

Rozběhli jsme se směrem dolů do údolí k řadám blízko stojících stromů. Pod zmrzlým sněhem křupalo staré listí a měli jsme co dělat, abychom neuklouzli a neupadli. Raději bych zpomalila, protože jsme se našich pronásledovatelů nemuseli bát, ale nešlo to. Pokud bychom na místo setkání dorazili pozdě, následoval by výslech. A zbytečné otázky byly to poslední, co jsme teď potřebovali.

Jye a já jsme tedy běželi jako o život, skoro patnáct minut. Pak jsme uviděli tým – několik lidí oblečených v černém vedle dvou velkých dodávek. Byl tam Knox, ale tři další chyběli.

„No konečně.“ Milan, mimořádně drsný třicátník s hranaťou tváří a chladnými očima, si nás přísně změřil. „Už jsme si mysleli, že se nevrátíte před setměním.“

„No, tak teď jsme tady.“ Jye se na něj mírně usmál.

„A proč byly vaše Linky během mise offline?“

„Přístupové moduly měly rušení signálů,“ řekla jsem bez přemýšlení. Potom jsem se rozhlédla. „Jsou všichni v pořádku?“

Ve skutečnosti mi bylo úplně jedno, jestli jsou nebo nejsou ti šílení Radikálové v pořádku, snad kromě Knoxe. Ale zeptat se na to bylo součástí její role.

„Ne, nejsou.“ Milan zařal čelisti. „Strážníci zastřelili Zrakea a Torresová s Purgem jsou zranění. Jak to, že tady byli ti liliovi hajzlové tak brzy?“

„Jak to mám vědět?“ odsekla jsem. Hrubost byl jediný jazyk, kterému rozuměl. Pokud jen jednou ukážeš svoji slabost před lidmi, jako je on, prohraješ. „Myslíš si snad, že mám horkou linku do Maraisville?“ *Nebezpečná hra s narážkami.*

Milanovi zacukala víčka a pak zvedl ruce. „Zklidni se, Sca-leová. Neřekl jsem přece, žeš nás zradila.“

„Nikdo nás nezradil.“ Jye mi vzal tašku. „Tohle je jediné centrum pro zásobování energií v okruhu pěti set kilometrů. A oni moc dobře vědí, o co nám jde. Pořád tě udivuje, že s tím počítali?“

„Šlo tam všechno podle plánu?“ zeptal se mě Milan a Jyee ignoroval.

„Samozřejmě.“ Zamračila jsem se na něj. „Nebo o mně snad pochybuješ?“

„Mám k tomu důvod?“

„Nemáš. Víš, kdo jsem a co jsem udělala.“

„Spíš cos *neudělala*. Králova smrt nebyla tvoje zásluha.“

„Nepřímo ano.“ Zvedla jsem bradu a potlačila svírání žaludku. „A taky jsem zajistila, že Omni byla osvobozena.“

Nahoře se začaly ozývat výkřiky, což Milanovi zabránilo odpovědět. Královské posily po nás šly.

„Rychle do aut!“ Milan naskočil na jeden transportér a já s Jyeem jsme rychle nasedli do druhého, který se v té samé vteřině rozjel.

Okamžitě jsme se přikrčili za nízké postranice vozidla, zatímco se kousek nad námi objevili muži z Maraisville a začali po nás střílet. Zalehla jsem a zavřela oči.

Netrvalo dlouho a ostřelování ustalo. Byl slyšet už jen zvuk pneumatik na hrbolaté zemi.

Zvedli jsme se a pohodlně se opřeli. „Zase jsme jednou byli rychlejší než ti zmetkové,“ ušklíbla se Torresová a držela si zraněnou paži. Její pohledná tvář byla zkřivená nenávistí. Vypadalo to, jako by se jí to, že jsme ztratili jednoho člena našeho týmu, vůbec nijak nedotklo. Takhle teď vypadala ReVerse. Její název už dávno nevypovídal nic o dřívějších ideálech. Současné hnutí odporu už dávno nemělo s ReVerse nic společného. Naše organizace tak, jak jsem ji znala, už prakticky neexistovala.

„Costard bude spokojený,“ řekl Scott Wulff. „Už to nebude trvat dlouho a konečně ovládneme Paříž. A pak už to bude jenom krůček do Maraisville. V Paříži je největší výdejní centrum pro zbraně a systémy technické podpory v Evropě. Až k němu Omni získá přístup, zvítězíme.“

„Dobrá práce, Scaleová.“ Jeho bratr Flint na mě kývl.

„Díky.“ Tvářila jsem se, že mi to lichoť, protože to byla moje práce. Musela jsem dělat, že jsem na jejich straně, že sdílím jejich chorou ideologii. Znovu jsem byla nucena hrát jinou verzi sebe samé, lhát a předstírat. Na to jsem byla zvyklá. Nové však bylo, že s touhle verzí jsem už neměla absolutně nic společného. Naopak.

K smrti jsem ji nenáviděla.

2

Už se stmívalo, když se v úkrytu mezi stromy objevily čtyři kontejnery bez oken. Tohle „praktické“ mobilní ubytování bylo teď skoro tři měsíce mým domovem. Tolik času už uteklo od jednoho konkrétního večera, kdy jsem se rozhodla nenastoupit do jedné letové jednotky FlightUnit.

Litovala jsem toho? Minimálně jednou za minutu. Ale pořád jsem tu zůstávala, protože důvody mého rozhodnutí se nezměnily. Omni zabila krále, a dosadila tak do úřadu nového vládce, který byl v ještě větším nebezpečí než jeho předchůdce. Pokud Omni nezastavím, zabije i jeho. A potom nás všechny.

„Tady máš.“ Jye si sedl vedle mě a podal mi hrnek s čajem, z něhož se kouřilo. I přes panující mrazivé teploty jsme pobývali co nejvíc venku. Ona vlastně ani jiná možnost nebyla: úzký kontejner obsahoval spoustu paland připevněných ke stěnám, na kterých se dalo opravdu jenom spát. Sedět na nich prakticky vůbec nešlo. A další kontejnery – se zásobami nebo technickým vybavením – se taky nedaly použít jako společenská místnost.

„Ty jsi prostě naprosto beze všech pochyb ten nejlepší kamarád na světě.“ Usmála jsem se, poprvé toho dne. Jye v tomhle nepřátelském prostředí fungoval jako moje jediná opora. Byla jsem tak vděčná, že mě Caspar Dufort vyslechl a poslal mi ho sem. Bez Jyee bych se tady už dávno zbláznila.

„To je až moc velká pocta.“ Můj kamarád se usmál a objal svůj šálek oběma rukama. Vděčně jsem se napila. Čaj mě příjemně zahřál zevnitř a na pár okamžiků zahnal všudypřítomný vlhký chlad.

„Ani nevíš, jak moc se těším na jaro,“ vzdychla jsem si.

„Pojď si sednout blíž k ohni.“ Jye pokynul zbytku týmu, schoulenému kolem plynového hořáku mezi dvěma kontejnery kousek od nás.

„Ne, díky.“ Přimhouřila jsem oči. „Dneska je nemůžu vystát.“ Některé dny jsem měla pocit, jako by mi slepá nenávist ostatních vysávala z těla veškerou energii. Většinu času jsem se musela připojovat k jejich nabubřelým tirádám, abych je přiměla uvěřit, že jsem na jejich straně. Ale někdy jsem na to byla prostě moc unavená, našťvaná nebo obojí. Stejně jako dnes.

Costard naprosto slepě naverboval úplně každého, kdo byl proti králi – lidi z ReVerse, žoldáky, Radikály. Od Troyovy smrti měl v odboji silné postavení a hlavní slovo. A tuhle svoji moc využil nejen k jeho radikalizaci, ale taky k profesionalizaci. Jenom vybavení bylo pořád špatné. Costard měl sice na svojí straně Omni, ale dokud neměl přístup k výrobním zařízením, musel hospodařit pouze s vlastními zdroji – a ty byly omezené. Před Odvrácením se mu podařilo uchránit jeden ze svých skladů technických surovin, ten ale neobsahoval jídlo, oblečení ani mobilní topné systémy. Proto si i náš speciální tým musel vystačit se standardními kontejnery a dostával jednotvárné nouzové přiděly jídla a oblečení, které nebylo vyrobeno pro trvalé vystavení chladu. Od té doby, co jsme před čtyřmi týdny opustili iberopanskou oblast, abychom se věnovali energetickým centrům severněji, mi vlastně byla pořád zima.

„Myslíš, že to vyšlo?“ zeptal se mě Jye. Okamžitě jsem věděla, co tím myslí.

„Dufort mi řekl, že Šakalové tam byli hodně brzy,“ odpověděla jsem tiše. Moje ruka automaticky zamířila ke spánku,

kde jsem měla implantát – moje jediné spojení s Maraisville. „Naštěstí. Protože pokud by Omni tohle centrum opravdu převzala, byl by to pro ni velký pokrok. Během několika vteřin by všechno zašifrovala a do zásobovacího centra by se pak nedostal nikdo jiný než ona.“

„Otázkou je, kdy se o tom ‚selhání sítě‘ dozvědí *tihle*.“ Jye ukázal bradou směrem ke zbytku týmu. Jeho pohled byl znepokojený. „Pokud to bude jako minule, pak ne tak brzy. Costard se informování o poruchách vyhýbá. Neustále vypráví, jak jde všechno skvěle.“ Unaveně jsem si přejela po čele. Nejraději bych šla spát. Když to ale člověk večer zabalil moc brzy, zbytek týmu si myslel, že je slabý. A to jsem si nemohla dovolit. „Nevím, kolikrát ještě můžeme tohle číslo zopakovat. V určitém okamžiku bude Omni připravena mít rychlejší přístup k zásobovacím centrům.“

„Pak tu budou ještě různá lokální zabezpečení.“

„Ano, ale i ta jednoho dne překoná.“

Aby se uměla inteligence – jako například Omni – nedostala do datové sítě, přijal Leopold před šesti lety mnoho bezpečnostních opatření. Protože vykopání veškerých podzemních kabelů v celé Evropě by bylo příliš časově náročné, odstranily se tenkrát jenom *MerchPointy*. Tyhle jednoduché hardwarové prvky sloužily jako spojky pro různé typy datových linek a byly relativně nekomplikované na výrobu. A přesně to se teď ukázalo jako problém. Evropou totiž právě táhly týmy, zdaleka ne tak dobře vycvičené jako ten náš – tvořili je Radikálové – a obnovovaly *MerchPointy*, které vyrobil Costard. Z Maraisville se jim v tom pravidelně snažili bránit, ale neměli k dispozici dost vojáků, aby mohli být na všech místech najednou. Bylo to pořád sem a tam, bitva s časem, ve které vítězili ti početnější. V tuhle chvíli zatím ještě stále vyhrávalo Maraisville, ale bála jsem se, co by se stalo, kdyby se to obrátilo. Do odboje se totiž zapojovalo stále víc lidí.

MerchPointy však byly jenom taková slabá místa. Ještě tu byla místní zásobovací centra v jednotlivých městech. Pracovala nezávisle, ale v současné době byla napadána členy ReVerse, kteří tam vyměňovali hardware a připojovali všechna centra k datové síti, aby k nim Omni později získala přístup. A pak jsme tu byli my – speciální tým zodpovědný za útoky na všechna hlavní energetická centra. Žádný další takový tým neexistoval. Naším cílem bylo poskytnout Omni přístup, aby získala moc nad zásobováním lidí energií. Takle centra byla nejkřehčími a nejzranitelnějšími body infrastruktury. Protože je nebylo možné vypnout, aniž by lidé byli uvrženi do temnoty, musel je král nechat v provozu a neustále chránit.

Král.

Lucien.

Jako vždycky, když jsem si dovolila na něj myslet, jsem ucítila hlubokou bolest, která zasáhla každý nerv v mém těle. Většinu dne jsem se myšlenkám na něj – na *mého* Luciena, ne na Luciena-krále – úspěšně vyhýbala, protože kdybych to neudělala, vyměkla bych a zeslábla. Chyběl mi tak moc, že se mi chtělo jenom schoulit se do sněhu, plakat a čekat na svůj konec.

Pak jsem na rameni ucítila Jyeovu ruku. „Jak je to dlouho, co jsi s ním naposledy mluvila?“ Už mě ani nepřekvapovalo, že můj nejlepší kamarád přesně věděl, na co zrovna myslím. To byla prostě jeho superschopnost, jeho šestý smysl.

„Hrozně dlouho,“ odpověděla jsem dutě. Tenkrát jsme si s Lucienem povídali o Vánocích. Byl to krátký a hluboce depresivní rozhovor. Nejenom proto, jak moc jsme si chyběli, ale i proto, že Lucienova osamělost šla mnohem hlouběji. Ztratil celou rodinu – rodiče i sourozence – a navíc musel plnit úkol, ke kterému nikdy nebyl předurčen. A byl na to všechno sám. Nemohla jsem tam být pro něj, protože jsem ho musela

chránit. Nic na světě pro mě nebylo důležitější než bezpečí muže, který mi tak neuvěřitelně chyběl a jehož jsem tak nesmírně milovala.

Jye ztišil hlas. „Možná by to dnes šlo. Nikdo si tě teď nevyšimá.“ A to se opravdu nestávalo často.

Přesto jsem zavrtěla hlavou. „Je to příliš nebezpečné.“ Prozrazení našeho spojení by bylo pro nás oba obrovské riziko. Ale hlavně: i kdybychom si spolu promluvili, nic by se nezlepšilo. Slyšet jeho hlas by jenom zintenzivnilo moji touhu, kterou jsem už tak musela před ostatními v táboře pečlivě skrývat. A jemu by to připomnělo, jak daleko od něj jsem.

Jye pomalu přikývl. „Dobrá. Rozumím.“ A já jsem si byla jistá, že to opravdu chápe. Od té doby, co byl jeho přítel Tatius zabít při útoku Omni na ostrovní sídlo ReVerse, věděl Jye velice přesně, jaké je postrádat někoho, kdo je nedosažitelný. Chvilí se zamyslel, ale pak se sebral a usmál se. „Ale jsou tu i dobré zprávy. Ode dneška zbývá přesně pět týdnů do začátku jara. Tohle klepání se zimou už brzy skončí. No řekni, jestli tohle není důvod k radosti?“

Zasmála jsem se. Měla jsem pocit, jako bych skoro zapomněla, jak se to dělá. „Ty opravdu víš, jak člověku zvednout náladu.“ Ale pak jsem zmlkla. „Počkej, pět týdnů? Co je dnes za den?“

„15. února.“ Jye se na mě podíval. „Proč?“

Rychle jsem vstala. „Myslím, že budu muset na chvíli odejít... Mohl bys mě krýt?“

„Samozřejmě.“ Jye ukázal na řadu stromů, která byla ve tmě sotva viditelná. „Jdi až na chatu, která je o pár set metrů dál v lese. Zajistím, aby tě nikdo nesledoval. A kdyby přece jenom...“

Krátce si poklepal na ucho. Neměl sice implantát a nebyl ani přímo spojen s Maraisville, ale pro vlastní komunikaci jsme si v EarLinkách vytvořili speciální kanál.

Ještě chvíli jsem počkala, a když jsem si byla jistá, že se nikdo nedívá, rychle jsem utekla do lesa. Ve slabém měsíčním světle jsem hledala chatku. Jakmile jsem ji našla, opřela jsem se o její stěnu a aktivovala spojení. Teď už jsem svoje Linky ovládala sama a mohla jsem se rozhodnout, kdy se můžou v Maraisville dívat. Díky tomu se už nemohlo stát, že by se Linky přetížily a spálily. Teď jsem byla Šakalkou ze svojí vlastní svobodné vůle, už jsem nebyla vězněm, na kterého je třeba dohlížet. Ale to bylo asi jediné zlepšení mojí situace ve srovnání s tím, co se dělo po atentátu a setkání s Omni v bunkru v Maraisville.

„*Ofélie? Copak se děje?*“ ozval se mi v uchu hlas Imogen Lawsonové. Musela být v dozorčí místnosti a všimnout si, že jsem online.

„Nic. Myslím tím, že se nic nestalo. Jen jsem chtěla... na chvíli... je právě teď k dispozici?“ Od té doby, co jsem požádala Imogen a Caspara, aby se o Luciena postarali, jsem jeho jméno nevyšlo. A to bylo skoro před třemi měsíci.

„*Je nahoře, poslední schůzka ohledně krize na severu skončila teprve před deseti minutami. Jeho Linky jsou teď offline. Mám ho kontaktovat přes vnitřní terminál?*“ Řekla to srdečně, laskavě a chápavě, jako by přesně věděla, jak se cítím. Najednou mě začalo pálit v krku.

„Ne, já... to není nutné.“ I když jsem neviděla, jak moc Lucien pracuje, dokázala jsem si to představit. Bylo mi jasné, že příliš často neodpočívá. A proto jsem ho teď nechtěla rušit.

„*Ofélie, jsi v pořádku?*“ zeptala se Imogen ustaraně.

„Ano, jistě.“ V krku mě pátilo čím dál víc. „Řekni mu... prosím, že mu přeju všechno nejlepší k narozeninám, ano? A že mi chybí.“ Jak moc, to se slovy vůbec nedalo vyjádřit.

„*Když chvíli počkáš, budeš mu to moct říct sama. Já si myslím, že by měl velkou radost, kdyby tě slyšel.*“

„Jsi si jistá? Možná mu to udělám ještě těžší.“ Věděla jsem, jak hrozné pro Luciena musí být, že je právě dnes sám. A rozhovor se mnou by mu to mohl připomenout ještě víc.

„*Jsem si tím jistá,*“ řekla Imogen tónem, který pravděpodobně používala na svého syna Lynxe, když byl čas jít spát.

„OK.“ Nemohla jsem jí dál vzdorovat. To by bylo, jako kdyby se největší fanoušek vesmíru odmítl proletět v kosmické raketě.

Přitiskla jsem se ke stěně chatky a dlaněmi si přejížděla po pažích, abych se trochu zahřála.

„*Ahoj, kaskadérko,*“ ozval se jenom o pět minut později Lucienův hlas. Byl v něm ten důvěrně známý drsný tón, ale taky obrovská únava. Stejně jako při našich posledních rozhovorech se zdál být úplně vyčerpaný. Ale copak to mohlo být jinak? V pouhých dvaceti třech letech nesl na svých bedrech budoucnost celého našeho světa – takové dědictví by bylo moc velké pro každého, dokonce i pro někoho tak chytrého a schopného, jako je on. A především v téhle době.

„*Ahoj.*“ Jako vždycky, když jsem slyšela jeho hlas, se staly dvě věci: něco ve mně se okamžitě uvolnilo. A zároveň mi pod prudkým nápořem touhy skoro puklo srdce. Dala bych cokoli za to, abych ho mohla jenom nakrátko vidět, dát mu pusku a na vteřinu se mu schoulit do náručí. Dala bych za to všechno – kromě jeho života. „Říkala jsem si, že tvoje narozeniny budou dobrým důvodem k...“

Zaslechla jsem nějaký hluk. Něčí kroky a křupání zledovatělého listí. To mohlo znamenat jediné: už jsem nebyla sama. A to zase znamenalo, že můj rozhovor s Lucienem právě skončil.

„*Kaskadérko? Jsi v pořádku?*“

Další slova by mě prozradila, takže jsem už neodpověděla a silou vůle jsem svoje InterLinky deaktivovala. Pak jsem se

narovнала a vyšla ze stínu chatky, ruce sevřené v pěst v tichém zoufalství.

„Fé? Co tady děláš?“ Ze všech lidí to musel být zrovna Knox, kdo zničil moji šanci promluvit si s Lucienem. Načasoval to opravdu skvěle. A dokázal tím, že mnou zmítaly emoce i potom, co náš vztah dávno skončil.

„Do toho ti nic není,“ řekla jsem. Třásl se mi hlas. „Já se tě přece taky neptám, co tady děláš!“

„No já tu alespoň nemluvíím sám se sebou.“ Zastavil se a založil si ruce na prsou. Jako vždycky, když jsem se na něj v poslední době podívala, i teď jsem si říkala, jak jsem do něj mohla být vůbec kdy zamilovaná. Už strašně dlouho jsem v něm nepoznávala *svého* Knoxe.

„Nech mě na pokoji, Nicholasi.“ Všimla jsem si, že když jsem vyslovila jeho jméno, mírně sebou trhl. Ale zrovna jsem na něj byla tak našťvaná, že mi to bylo úplně jedno.

„Musí to být mezi námi pořád takhle?“ Knox se na mě nešťastně podíval. „Už týdny jsme spolu normálně nemluvili.“

„Nejsme tady proto, abychom si povídali, že ne? Kromě toho nevím, co bychom si měli říkat.“

Asi bych měla být přátelštější. Nejenom kvůli tomu, abych se neprozradila, ale taky proto, že Knox se při našich operacích opravdu snažil vyhnout násilí a zabíjení. A ode mě by bylo fér, kdybych to uznala. A asi bych měla – místo neustálého odmítání – konečně přijmout nabídku jeho přátelství. Jenže já už jsem týdny nedokázala být fér.

„Jen jsem chtěl říct... jestli chceš mluvit o Emilem... nebo o té věci s Troyem... jsem tady.“ Knox se na mě podíval.

„Proč bych se s tebou měla bavit o Emilem nebo Troyovi?“ zeptala jsem se otráveně. Oficiální verze té události byla, že nás – mě a „Emileho“ – Troy napadl, když jsme plnili úkol pro Costarda, a „Emileho“ při tom zabil. Já jsem utekla jenom díky tomu, že jsem Troye zastřelila.

Byl to dost riskantní příběh, protože Troy byl vůdce ReVerse a fungoval jako styčný důstojník s Costardem. Moje štěstí bylo, že Troyovo tělo nebylo doteď nalezeno. A i kdyby se to někomu zdálo podezřelé, mohla jsem se spolehnout na to, že Exon Costard věděl o mém zvláštním spojení s Omni. A kdo ví, možná byl dokonce rád, že se Troye zbavil, protože teď vládl prostřednictvím ReVerse jenom on sám s Omni, podporovaný všemi svými spojenci v boji proti králi.

„Promiň, Fé. Bylo ode mě hloupé myslet si, že se mnou o tom budeš chtít mluvit. Koneckonců, máš Jyee a mezi námi je konec.“ Knox si strčil ruce do kapes a zmizel směrem k táboru. Nezastavila jsem ho. Místo toho jsem rychle znovu aktivovala svoje InterLinky, jen abych domluveným znamením – zvednutím tří prstů a následným ukázáním prázdné dlaně – naznačila, že je všechno v pořádku. V tu chvíli už bylo příliš nebezpečné Luciena znovu kontaktovat.

„Všechno nejlepší k narozeninám,“ řekla jsem tiše, když jsem se na promrzlých nohou brodila sněhem zpátky. „A nezapomeň na mě, prosím.“ Doufala jsem, že to slyšel.

Když jsem se vrátila, zbytek týmu ještě pořád stál u ohně. Knox se k nim přidal a Jyee jsem našla tam, kde jsem ho nechala.

„Nechtěls mi náhodou dát vědět, kdyby mě někdo sledoval?“ zeptala jsem se a kývla směrem ke Knoxovi.

„Copak on... sakra, Fé, omlouvám se. Vůbec jsem si nevšiml, že je pryč.“ Jye se zatvářil provinile.

„Co se tady děje?“ zeptala jsem se a sedla si vedle něj.

„Mělas tam asi ještě chvíli zůstat,“ odpověděl a ukázal na skupinu kolem Milana. „Už jsou zase u svého oblíbeného tématu.“

Hlas Scotta Wulffa dolehl až ke mně. „Doufám, že jednoho dne napochodujeme do Diamantu a ukončíme jeho mizerný život!“

Torresová mávla zdravou paží, ve které držela SmartPad. „A já se pak trochu pobavím s nožem!“ prohlásila. „Toho jeho hezkého obličej je bude sice škoda, ale nic lepšího si nezaslouží.“

Ukázala na fotku, kterou jsem poznala i v téhle tmě a z té dálky. Od Leopoldovy smrti byl Lucienův obličej na všech veřejných oznámeních. Na tom snímku měl velmi vážný výraz, tvrdé rysy a přísný pohled. Ten portrét v Maraisville schválně zaranžovali takhle, aby vyzařoval sílu a rozhodnost, a aby tak lidé zapomněli na jeho mládí. Já jsem tuhle fotku viděla jenom jednou, krátce a pak už nikdy. Osoba na ní neměla s Lucienem, kterého jsem znala, nic společného.

„Myslím, že bychom ho měli nechat trochu trpět, než ho zabijeme,“ přemítal druhý z bratrů Wulffových. „Takže si stoupni dozadu do fronty, Torresová.“

„Tam přece stojíš ty, *Cabróne*.“

„Vy všichni stojíte vzadu,“ oznámil jim Milan přísně. „Koneckonců, já jsem vůdce tohoto týmu, takže pokud jde o to, kdo nechá krále trpět jako první, budu to já. Možná si pověším ten jeho hezký culík na zeď jako skalp.“

Odpovědí mu bylo nadšené povykování. Podobné urážky a výhrůžky smrti byly mezi Costardovými lidmi běžné. Obvykle jsem se k tomu postavila tak, že jsem si představovala, jak jednoho po druhém škrtním. Ale potom, co Knox přerušil můj rozhovor s Lucienem, jsem byla rozpalená do běla.

„Nedělej to, Fé. Ovládni se. Tímhle mu nepomůžeš.“

Až když mě Jye chytl za paži, uvědomila jsem si, že jsem se postavila.

„Kdybych je teď všechny zabila, tak to pomůže alespoň mně,“ zavrčela jsem. Už mnohokrát jsem skoro požádala Maraisville, aby tenhle tým ReVerse nějak stáhli z oběhu nebo uvěznili. Ztratila bych tak však svůj nejdůležitější zdroj informací a nemohla bych pak účinně bojovat proti Omni.

„Ale já rozhodně nemám chuť pohřbívat deset těl.“ Jyeova ruka zůstala na její paži. „Tak mi prosím udělej laskavost a nech je žít. Alespoň ještě chvíli.“

Někdo na nás zavolal.

„Hej, Eadone, co za soukromou párty to tam pořádáte?“ zeptal se Scott Wulff.

„Kdybych ti to řekl, už by to nebylo soukromé, ne?“ odpověděl Jye pohotově. Viděla jsem, jak se na nás Knox podíval. Před těmihle lidmi jsme nikdy neodhalili, že jsme kdysi tvořili pár. Jenom Milan věděl o Costardovi. Ostatní tedy předpokládali, že jsme s Jyeem víc než jen přátelé. Bylo nám to jedno. Dokud respektovali, že na sebe dáváme navzájem pozor, nás řeči nezajímaly. Stejně tak s Knoxem. Jye se s ním snažil dál udržovat přátelství, což pro něj bylo mnohem jednodušší než pro mě. Kdyby se ale na ně člověk podíval blíž, ti dva nemohli být odlišnější.

Milan a ostatní pokračovali ve svých vražedných fantaziích, a než je napadlo mě do toho zapojit, prohlásila jsem, že jdu spát.

I když jsem si z lekcí Caspara Duforta pamatovala, že člověk se musí vždycky přizpůsobit situaci, aby všechny oklamal, dnes už jsem na to neměla energii. Zítra budu možná zase nadávat na Odvrácení a hrubě kritizovat králova rozhodnutí, ale teď to nezvládnou. „Dobrou noc. A kdybys dostal chuť pohřbít pár těl, probuď mě.“

„Dobrou noc, Fé.“ Jye se usmál a jeho pohled se zaměřil na něco za mnou. Všimla jsem si, že Knox opustil skupinu u ohně. V okamžiku, kdy dorazil k Jyeovi, jsem za sebou zrovna zavírala dveře kontejneru.

3

Druhý den ráno jsem se probudila velmi brzy a jen neochotně jsem vylezla ze svého spacáku – jediné výbavy, která mě udržovala alespoň částečně v teple. Všechny ostatní palandy byly obsazené, zbytek týmu ještě spal. Oblékla jsem si bundu, obula boty a potichu se vyplížila ven.

Byla ještě tma, ale čerstvý vzduch mi po těžkém spánku v úzkém kontejneru prospěl. Věděla jsem, že nejpozději za půl hodiny budu zase promrzlá až na kost, a proklínala jsem zimu, ale teď jsem byla vděčná za ticho.

Beze spěchu jsem došla k plynovému topení a zapnula ho. Pak jsem si před něj sedla a snažila se urovnat si myšlenky. Stejně jako dřív pro mě bylo ráno jediným okamžikem dne, kdy jsem mohla být úplně sama sebou. Myslela jsem na Luciena a na to, jak krásné včera bylo zase slyšet jeho hlas – a potlačila jsem vztek, že jsem s ním nemohla mluvit déle. Cítila jsem, jak se ve mně začíná šířit mír. Byla to jenom malá jiskra, ale i ta stačila, abych se nezbláznila.

Můj ranní poklid však netrval dlouho. O necelou půlhodinu později se rozletěly dveře kontejneru se zásobami a vypochoval z něj Milan Kovacs. Velitel týmu přešel ke spacímu kontejneru a prudce škulbl za kliku.

„Vstávejte!“ zakřičel. „Za patnáct minut odjždíme.“ Otočil se, a když si všiml, že sedím sama u topení, zarazil se. „Co tu děláš, Scaleová?“

„Nemohla jsem spát,“ odpověděla jsem. „Co se děje?“ Doufejme, že to nejsou nějaké špatné zprávy – pro Maraisville.

Milan si mě měřil a zřejmá nedůvěra v jeho očích mi zrychlila tep. Bylo to poprvé, co se na mě takhle díval. Jako by si myslel, že něco skrývám.

„Nic zvláštního,“ odpověděl po chvíli. „Jedeme dolů do Colmaru. Máme tam schůzku.“

„Schůzku?“ Měli jsme úkoly a rozvrhy, ale nikdy schůzky. „S kým?“

„To se brzy dozvíš.“ Kývl na mě. „Sbal si věci a nasedni do auta. Máš na to patnáct minut,“ nařídil mi a vrátil se ke kontejneru s vybavením.

Už jsem se dál nevyptávala a poslechla. Ve spacím kontejneru Jye s rozčuchanými vlasy a unavenýma očima cpal svých pár věcí do tašky.

„Ty víš, co se děje?“ zeptal se mě.

„Nemám tušení. Prý jedeme do Colmaru. Na schůzku.“ Sáhla jsem po svojí tašce. Pokud bychom tu nechali věci jen tak volně ležet, při přepravě kontejnerů by se přeházely a skončily by na zemi pokryté bahnem. Proto jsme si je raději vždycky balili do tašek.

„Schůzka? S kým?“ Jye vypadal stejně zmateně jako já.

„To nevím. Ale zdá se to důležité.“ Byla jsem trochu znepokojená. Chtěli tam našemu veliteli oznámit, že útok na větrnou elektrárnu nebyl úspěšný? Nebo se ho zeptat, proč jsme v posledních čtyřech týdnech nebyli schopni dokončit ani jeden úkol? Aktivace infrastruktury pro Omni zatím probíhala poněkud chaoticky a náš tým dosud nebyl ani jednou obviněn ze selhání. To, že umělá inteligence nebyla doteď schopná získat požadované přístupy, se ještě pořád dalo svádět na nedostatek MerchPointů. Ale i tak jsem nad sebou cítila neustálou hrozbu, že budu přitlačena ke zdi. Nakonec jsem to byla já, kdo tu byl zodpovědný za přízpusobení hardwaru a softwaru.

Pokud by se povedlo dokázat, že jsem s něčím manipulovala, byla bych odepsaná.

„Neboj se. S tím, co myslíš, to určitě nemá nic společného.“
Jye mě pohládl po paži a já jsem přikývla.

„Doufejme.“

Jízda v otevřené dodávce mi připadala srovnatelná s pobytem v mrazicím boxu. Pořád to však bylo lepší než jet ve spacím kontejneru bez oken. To jsem zkusila jednou a můj žaludek mě velmi rychle přesvědčil, že to nebyl dobrý nápad.

Jako obvykle se v autě nemluvílo. Na rozdíl od dřívějšíka se už v ReVerse nepěstovala žádná přátelství, maximálně spolenectví. Když byl teď nějaký člen týmu zabit, přišel někdo nový, koho všichni přivítali pokývnutím a pokrčením ramen. Nekonaly se žádné pokusy seznámit se s někým blíž. V tomhle novém světě každý bojoval sám za sebe.

Potom, co jsem před osmi měsíci opustila Brighton a do-razila do Maraisville, se svět točil dál i beze mě. Stejně jako později, když jsem přišla na ostrov do sídla ReVerse. Všude jinde žili v normálních městech normální lidé. Tohle jsem za celou tu dobu v obou do jisté míry izolovaných komunitách neměla šanci vidět. Ale v den, kdy nám Costard představil svoje plány na převzetí moci, se vnější svět stal znovu skutečným. Opustili jsme ostrov a byli rozděleni do týmů, které od té doby cestovaly po Evropě. Po Evropě, která pořád méně a méně věřila svému králi – nebo tomu, že má dobré úmysly.

Dívala jsem se ven škvírou v plachtě a všimla si, že projíždíme mnoha malými městečky. Na první pohled se mi zdála nedotčená, možná až idylická, ale dobře jsem věděla, že ve skutečnosti tomu tak není. Odpor proti královu režimu v těchto dnech narůstal všude, dokonce i v té nejmenší vesnici. Na

žádné straně sice zatím ještě nedošlo k otevřenému boji, ale já jsem cítila, že to už nebude trvat dlouho. Zpráva, že existuje někdo, kdo dokáže lidem vrátit zpátky technologie, se šířila rychleji než ten nejnakažlivější virus. A najednou tu byla naděje, jakkoli falešná a klamná, na svobodný život. Lidé nevěděli, že se za touhle fasádou skrývá jenom jejich vlastní pád, a ani v nejmenším netušili, jak nebezpečná a smrtící může Omni být. Stejně jako jsem o tom nevěděla já, když přišlo Odvrácení.

Jeli jsme několik kilometrů terémem a pak jsme se připojili k několika TransUnitům, které se probojovávaly úzkými uličkami města. Hrázděné domy vypadaly staře a svoje nejlepší časy už měly rozhodně dávno za sebou. Fasády byly popraskané a špinavé, barvy dávno vybledlé. Někteří obyvatelé si náš konvoj podezíravě prohlíželi a jejich oči těkaly po kontejnerech a plachtách, jako by hledaly znak lilie. Nevěděla jsem, jestli je horší to, že je ve skutečnosti ohrožují Costard a Omni, aniž by to tušili, nebo to, že nás pokládali za královny lidi, tudíž nepřátele. Nejraději bych vyskočila z auta a s každým z nich zatrásla, aby si uvědomili, kdo je tady ve skutečnosti ten nebezpečný, ale to jsem pochopitelně nemohla.

Městem jsme projeli rychle a pak nás cesta vedla nahoru. Na jednom z kopců jsem si všimla impozantního domu se střechou z pálených tašek obklopeného cihlovými zdmi a svahy, na kterých se pěstovalo víno. Obvykle jsme tábořili daleko od měst a nikdy poblíž jakékoli nemovitosti. Tak co jsme tady proboha hledávali?

„Víš někdo, co tady děláme?“ zeptala jsem se ostatních, ale Torresová a bratři Wulffové jenom pokrčili rameny. Ani oni neměli zdání. Dokonce i Knox, který se těšil Milanově důvěře mnohem víc než my ostatní, zakroutil hlavou.

Zastavili jsme na nádvoří domu a vystoupili z auta. Pohybovala jsem ztuhlými končetinami a mnula si ruce. Rychle jsem zamrkala a aktivovala tak svoje Linky, aby to z Maraisville

mohli taky sledovat. Neměla jsem však možnost se tu porozhlédnout, protože v další chvíli vyšel ze dveří muž a já jsem ztuhla. Jeho přítomnost tady nevěstila nic dobrého.

„Na minutu přesně,“ řekl Exon Costard s úsměvem, ale nevypadal doopravdy potěšeně.

„Pane Costarde.“ Milan po vojenském stylu potřásl rukou nejnebezpečnějšímu muži světa. „Vynaložili jsme zvláštní úsilí, abychom se sem dostali včas. Jak vám můžeme pomoci?“

„Váš úkol začne zítra, takže teď můžete jít dovnitř a zahřát se. Budete se moct také dobře najíst, o to jsem se osobně postaral.“ Costardovy oči klouzaly po přítomných, až jeho pohled padl na mě. Rozsvítily se mu oči. „Chci si promluvit s Ofélií.“

„Se Scaleovou?“ Milan se zamračil. O mém spojení s Costardem – nebo s Omni – nic netušil. Věděl jenom, že jsem dobrá na technologie a pokusila jsem se zabít Leopolda.

„Ano. Ofélie a já musíme probrat něco velmi důležitého.“ Costard ukázal na otevřené dveře a tým vstoupil do domu. I když jsme ze sebe všichni vždycky dělali velké tvrďáky, pár hodin v teple a něco pořádného k jídlu pro nás bylo po týdnech mrazu a hladu hotovým darem z nebes. Jye se na mě tázavě podíval a já jsem na něj lehce kývla. Usmál se a následoval ostatní.

„Tudy,“ ukázal mi Costard směr. Vydala jsem se chodbou, která nás odváděla pryč od užaslých a nadšených výkřiků týmu. Na stole evidentně nebylo jen pár krajíčků chleba a balíček sýra.

„Nebude to trvat dlouho,“ řekl mi. „Určitě se taky těšíš na něco pořádného k jídlu.“

Přikývla jsem. „Nouzové přiděly vás udrží naživu, ale moc si nepochutnáte.“ Nevýrazné tyčinky obsahující vše, co lidské tělo potřebuje k přežití, byly suché a daly se spolknout jen se spoustou vody.

„To mě mrzí,“ řekl s předstíranou účastí Costard. „Naše mise musejí být především efektivní. Gastronomické požitky tak nejsou v seznamu priorit.“

„Samozřejmě.“ Ani v nejmenším mě to nepřekvapilo. Omni přece nic tak pozemského jako jídlo nepotřebovala, tak proč by se měla starat o to, abychom byli dobře nakrmeni? Nebo aby nám nebyla pořád zima? Výroba oděvů byla asi to poslední, co by ji nějak zajímalo. Costard se zastavil u dveří a pokynul mi dovnitř. „Až po tobě, Ofélie.“

Vstoupila jsem do místnosti, která byla zařízena jako pracovna. U velkého psacího stolu stála dvě křesla, jedno před a druhé za ním. Viděla jsem spoustu prázdných otvorů na stěnách a v obložení – dům byl při Odvrácení zjevně zbaven veškerých technologií.

„Posaď se, prosím.“ Costard se usadil naproti. „Tohle je můj dům. Směl jsem si ho ponechat i po Odvrácení, protože král pro něj zřejmě neměl žádné využití. Přesto jsem tu dlouho nebyl. Je tu příliš mnoho... vzpomínek.“

Sedla jsem si a nic neřekla, nebylo co. Omlouvat se nebylo namístě. Ani pro Ofélii, která urputně bojovala v odboji. Exon Costard byl poslední člověk, který potřeboval soucit. Nebo který by si ho zasloužil.

„Určitě se ptáš, proč jsem sem přijel, abych se s tebou setkal.“ Zkoumavě mě pozoroval svými světlými očima. Snažila jsem se tvářit co nejklidněji, ale uvnitř jsem cítila šířící se strach. Costard byl v kontaktu s Omni, která teď byla mnohem chytřejší než před několika měsíci. Zjistila už, že nejsem v jejím týmu? Že dělám všechno pro to, abych ji zastavila?

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem klidně. „Jsem si jistá, že máte na práci důležitější věci než setkávat se se mnou. Nebo zvat celý tým na oběd.“ Koneckonců, mohl mě nechat jenom vyzvednout. Vhodné dopravní prostředky na to měl.

„Měli jste to při cestě a já jsem byl právě poblíž. Navíc si myslím, že není na škodu poskytnout mým nejdůležitějším lidem trochu pohodlí. Nebo?“

Costard se na mě podíval. „Pravděpodobně ne,“ odpověděla jsem. „Ale pořád to nevysvětluje, proč jste se mnou chtěl mluvit.“

„No, pravdou je, že mě poslala *ona*. Není spokojená se současnou situací.“

Sevřel se mi krk, ale nakonec se mi silou železné vůle podařilo polknout.

„Není spokojená?“ zeptala jsem se. Nebo jsem to spíš ze sebe vymáčkla? „Bohužel, rychleji už pracovat nemůžeme.“ Vždyť jsme doslova sprintovali z jednoho místa na druhé.

„Tady nejde o rychlost, ale o výsledky. Jsou to už tři měsíce, co je Omni volná. A přesto stále nejsme tak daleko, jak vypočítala. Ani zdaleka ne.“

OK, co teď? Nejlepší obranou je asi útok. „Skutečnost, že se Omni dosud podařilo získat přístup do tak malého počtu hlavních center, není naše chyba. Všechny úkoly jsme provedli správně. Pokud nejsou vytvořena vhodná spojení...“ Zbytek věty jsem nechala viset ve vzduchu. Nebylo by dobré obviňovat operační týmy pod námi, ale rozhodně jsem taky nemohla říct, že i v případě stoprocentního zasíťování by Omni stejně přístupy nezískala – protože jsem se o to postarala.

„Já ti to nevyčítám, Ofélie,“ řekl Costard.

„Ne?“ opáčila jsem překvapeně. Ačkoli mě tím chtěl nejspíš uklidnit, místo toho se mi za krkem usadil nepříjemný pocit.

„Ne. To zpoždění není vaše vina, je to chyba Maraisville. Informace, které se Omni podařilo získat z královských databází, než je uzavřeli, byly slabší, než se očekávalo. Zřejmě byli předem varováni.“

Ano, byli, mnou.

„Tak proč jste tady?“ zeptala jsem se.

Opřel se. „Když jsme spolu mluvili naposledy, řekl jsem ti, že máš zvláštní spojení s Omni.“

„Ano, jistě. Protože jste při jejím vývoji použili jako model moje neurální struktury.“ Když jsem to řekla, znělo to skoro jako něco normálního. Costard a moje matka mě v dětství celé měsíce podrobovali testům a potom ještě přepsali moje vzpomínky, takže jsem si na to nepamatovala. Správný termín pro to, co dělali, by asi byl *zneužívání*, ale já jsem se teď musela tvářit, že mi na tom nezáleží.

Costard pomalu přikývl. „Ano, to souhlasí. Proto s tebou také chce blíže spolupracovat. Doslova ruku v ruce.“

„Ruku v ruce,“ opakovala jsem. „Není to spíš jako ruka v zástevce nebo tak něco?“ Tohle se mi stává, když mi někdo řekne něco absurdního – popadne mě lehce hysterický smysl pro humor. Costard přimhouřil oči.

„Ty její přání považuješ za vtíp?“

„Ne. Ale nepovažuji to ani za *přání*.“ Protože Costard očividně neměl tušení, že pracuju proti němu a Omni, cítila jsem se dostatečně silná na opravdovější verzi Ofélie. „Já myslím, že to je spíš rozkaz, ne?“

„Omni ti nedává žádné rozkazy. Pochopila, že ty na takové jednání nereaguješ. Jejím výslovným přáním je, abys s ní spolupracovala. Dobrovolně.“

„Vážně? A kde se tohle přání vzalo?“ Zamračila jsem se. „Už měsíce se mnou nenavázala žádný kontakt. Dokonce mi poslala zprávu, že si myslí, že jsem ztracená.“ Předpokládala jsem, že to Costard ví.

... jako tvor, jenž zrozen byl

a zvyklý v živlu tom.

Však zanedlouho roucho prosáklé

svou tíží stáhlo dívku ubohou

od jejích citů v bažinatý hrob.

Ten úryvek ze Shakespearova Hamleta, který mi tenkrát nechala na obrazovce v bunkru, jsem viděla před sebou, jako by to bylo včera. Stála jsem tehdy vedle Luciena.

Vzpomínka na něj mě najednou přemohla a já jsem nedokázala zastavit bolest, která mě na chvíli ovládla a pohltila. Naštěstí si to Costard vyložil jinak.

„Chápu, jak zraňující pro tebe ta zpráva musela být.“ Soucitně se na mě podíval. „Ale neboj se. Ujistila mě, že její dojem o tvém přeběhnutí byl jen chvilkový. Uvědomila si to a vyrovnala se s tím ještě předtím, než ses vrátila.“

To nedávalo vůbec smysl. Omni byla teď schopná vypočítat všechny možné scénáře a znát pravděpodobnost toho či onoho výsledku. Už měsíce jsem přemýšlela, proč mě neodklidila z cesty, když toho tolik mluvilo proti mně. Věděla, že jsem mezitím změnila strany. Věděla, že jsem se do Luciena zamilovala. Byla opravdu tak slepá, aby věřila, že jsem pořád v jejím táboře?

„Hodně to pro ni znamená,“ řekl Costard a na tom mě něco upoutalo.

„Znamená to pro ni hodně?“ podivila jsem se. „Jak pro ni může něco *znamenat*, že jsem blízko ní?“

„No, ona tomu říká *spříznění duší*, já osobně bych z toho duši vynechal.“ Costard položil ruce na tmavé dřevo stolu. „Byla jsi jejím vzorem, a proto jsi jediná, kdo dokáže pochopit, jak přemýšlí. Potřebuje někoho, kdo je s ní na stejné úrovni. Někoho, kdo jí rozumí.“

Nevěřicně jsem se na něj podívala, nebyla jsem si jistá, jestli si ze mě nedělá legraci. „To je přece směšné. Jsem člověk, ne umělá inteligence, a proto není možné nás dvě srovnávat. Zdaleka nejsme na stejné úrovni.“

Ale pak mě najednou napadlo, proč na mě reaguje tak, jak reaguje: Omni je natolik rozvinutá, že je určitě schopná emocí. Ona na mě neútočila jako na ostatní lidi, protože

jsem součástí její struktury. Je zkrátka vyspělejší než její předchůdkyně.

Když jsem naposledy mluvila s Omni a vyhrožovala jí, že už s ní nikdy nepromluví, opravdu zpanikařila. Pokud mám pravdu, pak Omni – když jde o mě – nejedná čistě racionálně, ba právě naopak: chová se emocionálně.

Costard pokrčil rameny a vypadal trochu otráveně. Pravděpodobně se cítil uražený, protože se nestal jejím vyvoleným, i když ji vyvinul. „V každém případě se my dva asi můžeme shodnout, že tvoje schopnosti jsou v tomto týmu nevyužité, až promarněné. Až se – a bude to už brzy – přesuneme k velkým problémům, budeme tvoji hlavu potřebovat v popředí.“

„Bohužel, jak víte, moje hlava je omezená.“ Řekla jsem to, protože jsem si myslela, že to ode mě očekává, i když jsem se současnou situací vlastně byla docela spokojená. Každé ráno jsem si vzala HeadLock a už celé měsíce jsem se obešla bez kapslí, které mi v Maraisville dali pro případ nouze. Nikdo v týmu nesměl vědět, čeho jsem schopná. Dokonce i Jyeovi jsem to řekla teprve před několika týdny při procházce podél iberopanského pobřeží.

„To je politováníhodná skutečnost, kterou můžeme napravit hned, jakmile budeme mít přístup k příslušným zdrojům,“ řekl Costard. „Vytvoření speciálních InterLinků, přesně na míru tvojí mozkové struktury, pak bude na vrcholu seznamu priorit Omni.“

Ten samý nápad na speciální Linky jsem dostala, když jsem se rozhodla zůstat v ReVerse jako dvojitá agentka. Uvažovala jsem, že bych kvůli tomu kontaktovala tátu, ale rychle jsem to zavrhla – a to nejen proto, že materiál potřebný pro jejich výrobu už neexistoval. Taky jsem ho nechtěla ohrozit tím, že bych ho dostala do hledáčku Omni a udělala z něj tak snadný terč a nástroj k ovládnutí mé osoby. Omni už mnohokrát dokázala, že pokud jde o její nepřátele, nemá nejmenší slitování.

Costard se podíval z okna do zahrady, která vypadala jako by byla celá pokrytá ledem. „Snažil jsem se kontaktovat tvoji matku, ale zdá se, že už není v Paříži. Nevíš náhodou, kde je?“

„Ona není v Paříži?“ podívala jsem se zmateně na Costarda. Taky mě napadlo jí napsat. Nakonec pomohla Omni vyvinout, takže možná věděla, jak ji zničit. Ale i když jsem si s ní nebyla tak blízká jako s tátou, nechtěla jsem ani ji vystavit nebezpečí.

„Ne. Poslal jsem do jejího domu tým a našli ho opuštěný. Nábytek tam stále byl, ale po ní ani stopa.“

„Poslal jste k ní tým?“ Costard nařídil operaci, jejímž cílem byla moje matka? To mi nepřipadalo jako neškodná přátelská návštěva za účelem vzpomínání na staré časy.

„Cecilie má – pokud jde o Omni – velmi citlivé vědomosti. Proto by bylo lepší vědět, že je skutečně v bezpečí.“

To, co chtěl ve skutečnosti říct, bylo: *musíme zabránit tomu, aby se tvoje matka dostala do rukou královým lidem.* V tom jsem mu ale nemohla nijak pomoci.

„Já ale nemám nejmenší ponětí, kde je. Od loňska nejsme vůbec v kontaktu, a i předtím k němu docházelo jen velmi sporadicky.“ Byla to pravda, vážně jsem absolutně netušila, kde by mohla být. Ale vždycky nerada cestovala, a pokud byl její nábytek pořád v domě, určitě se nikam nepřestěhovala. Doufala jsem, že se jí nic nestalo.

„V pořádku. Pokud by se ti ozvala, víš, co máš dělat.“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem.

„Dobře.“ Costard lehce plácl dlaněmi do područek židle.

„Omni očekává, že se dnes večer vrátím a sdělím jí tvoje rozhodnutí. Co jí tedy mám od tebe vyřídit?“

Odpověď jsem hledala jen těžko. Věděla jsem, že Costardova nabídka by mě k ní přivedla blíž. To by bylo dobré, protože pak bych měla příležitost ji zničit. Ale taky by se to mohlo pěkně pokazit, protože při osobním setkání by mohla poznat, že už nejsem na její straně. Jak velká je šance, že jí city ke mně

zatemní úsudek, který je jinak ostrý jako břitva? To jsem nevěděla, ale takovou příležitost jsem si nemohla v žádném případě nechat ujít. Kdybych byla vpuštěna do vnitřního kruhu Omni, pro Maraisville by to bylo něco jako přímý přenos z jámy pekelné. A to jsem prostě nemohla odmítnout.

„Jestli si Omni myslí, že jsem toho schopná, pak jsem samozřejmě připravená jí pomoci,“ přikývla jsem se zdvořilým úsměvem. Sice by to znamenalo, že už nebudu poskytovat zprávy z první linie, ale pokud bych byla přímo v centru dění, bylo by to vlastně zbytečné.

„Výborně.“ Na Costardově tváři se objevila úleva. „Ale nemůžu tě vzít s sebou hned. Vodní elektrárna u Trevíru je pro nás velmi důležitým cílem, a tak rychle za tebe nenajdeme náhradu. Vyzvednu tě za týden.“

Znovu jsem přikývla. „Mám ale jednu podmínku,“ řekla jsem.

„Jakou?“ Costard mezitím vstal a teď se zarazil.

„Jye Eadon. Chci, aby šel se mnou.“ Rozhodně jsem nechtěla Jyee nechat v tomhle týmu. Nejenom proto, že jsem ho potřebovala mít vedle sebe jako přítele, ale hlavně proto, že navzdory Knoxově přítomnosti tam neměl nikoho, komu by mohl věřit.

„To je zvláštní.“ Costard se zamračil. „Omni mi říkala, že je dost pravděpodobné, že si budeš chtít někoho vzít s sebou. Nicméně můj odhad byl Nicholas. Nejste snad...?“

„Ne. Už dost dlouho nejsme.“ Taky jsem vstala, narovнала se a zvedla hlavu. „Tahle podmínka platí. Buď půjde Jye se mnou, nebo nebudu k dispozici.“

Costard se na chvíli zamyslel. „Pak vás pravděpodobně nechám za týden vyzvednout oba.“ Pomalu došel ke dveřím a položil ruku na kliku. Pak ji zas sundal. „Ještě jedna věc.“

„Ano?“ zastavila jsem se, jenom pár kroků od něj. Zdálo se mi to, nebo se vrásky kolem jeho očí od doby, co jsme se naposledy setkali, prohloubily?

„Troy Rankin.“ Costard řekl to jméno, jako by to stačilo.

„Co je s ním?“ Maximálně jsem se soustředila na potlačení veškerých emocí.

V posledních týdnech se mi už Troyův neživý obličej tak často ve snech neobjevoval – předběhli ho jiní démoni.

Přesto mě to, že jsem ho zabila, pořád pronásledovalo. I když to bylo nutné pro naši záchranu.

„Ještě jsme neměli příležitost promluvit si o tom, co se stalo.“

„A je to opravdu nutné?“ zeptala jsem se rádoby překvapeně. Snažila jsem se ovládat, ale strachem mi zvlhly dlaně a v krku mi divoce tepalo.

„No, vlastně jsem se tě chtěl jen zeptat, jak to zvládáš. Nejsi žádná vražedkyně, takže pro tebe určitě bylo velmi těžké to zpracovat.“

Tahle neobvyklá péče ve mně vyvolala podezření. „Vážně to chcete vědět?“ zeptala jsem se najednou. „Nebo to chce vědět *ona*?“

Costard sebou trhl, jako bych ho přistihla při něčem neslušném, ale pak se mu po tváři rozlil úsměv. „Jak řekla Omni: *spřízněné duše*. Bude skutečně nadšená, že tě bude mít brzy po svém boku.“

Jeho slova mohla působit záhadně, ale ne pro mě. Omni ho pověřila, aby se mě zeptal, jak jsem se vypořádala s Troyovou smrtí. A to znamenalo, že můj odhad byl správný: její vztah ke mně byl všechno možné, jen ne racionální.

Cestou dlouhou chodbou k hlavním dveřím už Costard nic dalšího neřekl.

„Mám sdělit týmu, že odcházíme?“ zeptala jsem se. Pokud chtěl odejít, bylo by nejspíš vhodné, abychom udělali totéž.

„Není třeba.“ Ukázal směrem, odkud se ozývaly hlasy ostatních. „Nechal jsem připravit pokoje pro hosty v horním patře a kuchyň je dobře zásobená. Můžete tady zůstat přes noc.“

Najezte se, napijte a vyspěte zase jednou ve skutečných postelích. Vaše povinnosti do zítřka počkají.“

To bylo nezvykle velkorysé, ale ani mě nenapadlo to jakkoli zpochybnit. Costard mi podal ruku a já jsem mu s ní potřásla.

„Brzy se uvidíme, Ofélie.“

A potom vyšel ze dveří.

4

Costard nelhal: skříňky v kuchyni i dva velké CoolUnity byly opravdu dobře zásobené. K dispozici byl nejen široký výběr jídel, ale taky spousta druhů alkoholu. Od něj jsem se ale držela dál – poslední, co jsem potřebovala, byla zamlžená hlava –, což však neplatilo pro ostatní. Vyhlička na povyražení v luxusu způsobila, že většina týmu ztratila veškeré zábrany. Nebylo ještě ani devět hodin, když první lidé začali přemýšlet, jestli by bylo možné vysekat díru do ledu ve venkovním bazénu, aby si mohli jít zaplavat.

„Doufám, že se jim to povede,“ zašeptala jsem Jyeovi, který seděl na pohovce vedle mě a na kolenou měl plný talíř s občerstvením. „Při troše štěstí to jednomu nebo dvěma z nich zmrazí mozek.“

Jye se zasmál. „To ale asi myslíš jenom ty, kteří ho opravdu mají.“

Rozesmála jsem se. Normálně jsme si museli při svých poznámkách dávat pozor, ale dnes večer jsme mohli klidně křičet, co si o ReVerse myslíme, a pravděpodobně by si toho nikdo nevšiml.

„Vsadím se, že něco takového mají v Maraisville každý večer,“ mumlal vztekle Milan a oháněl se láhví od piva. „Jídlo a alkohol a... orgie.“

Torresová se na něj skepticky podívala. „Orgie? Kde vidíš nějaké orgie?“

„Ještě ne, miláčku, ale nahoře je spousta postelí a já se vsadím, že to skvěle zvládneš i s poraněnou rukou...“ Jeho fantazie náhle přerušilo bolestné zavytí. Torresová mu vrazila loket do žeber.

„V každém případě,“ řekl Scott s rozmáchlým gestem, kdy skoro smetl pár talířů ze stolu, „to tam určitě bude jiné než dřív. Podle toho, co jsme slyšeli, byl Leopold dost pruderní, ale jeho bratr? Co byste asi tak dělali, kdyby vám bylo něco přes dvacet a mohli byste si pro zábavu ukázat prstem na kohokoli z celé země? Ten určitě nechodí spát sám.“

Zatnula jsem pěsti, ale udržela jsem se a nic neřekla.

„Nemluv kraviny,“ odpověděl Jye místo mě. „Copak si myslíš, že král může mít každou ženskou, kterou si vybere, jenom proto, že je vládce?“

„Ale no tak, Eadone, to, že se sám držíš Scaleové jako klíš-tě, přece ještě neznamená, že to samé musejí dělat i ostatní. Jsem si jistý, že Lucien de Marais není tak hloupý, aby si nechal ujít svoje šance.“

Vstala jsem, abych si dala něco k pití – a abych už nemusela poslouchat ty nesmysly. Bohužel jsem tak na sebe tu opilou smečku upozornila.

„Hej, Scaleová, tys přece byla v Pevnosti,“ zahulákal Milan. „Tak co, jak to tam chodí? A nevynech žádné špinavé detaily.“

Nejradši bych mu ten jeho hnusný úsměv vymazala z obličeje. „Hm, je mi líto, Kovacsi, ale tvoje fantazie asi zklamou. Nikdy jsem tam nezažila ani náznak orgií.“

„Orgie ne,“ řekl najednou Knox chraptivým hlasem. Otočila jsem se a podívala se do jeho alkoholem zamlžených očí. Seděl stranou v křesle a v ruce držel láhev s čirou tekutinou. „Ale něco přece. Vždyť jsi s ním byla v posteli.“ Ztuhla jsem a vrhla na svého expřítele přímo vražedný pohled. To ho však ani v nejmenším nezastavilo. „S Lucienem de Marais.“

Po jeho posledních slovech se rozhostilo ticho. Pak se Flint rozesmál. „Dobrý vtíp, Odelle. Scaleová v posteli s Lucienem de Marais. To je teda představa.“ Smál se dál, ale byl bohužel jediný.

„Je to pravda?“ Milan na mě zíral a najednou vypadal docela střízlivě.

Mlčela jsem, zuby pevně zaťaté. K tomuhle tématu neřeknu ani slovo.

„Jasně, že je to pravda,“ řekl znovu Knox. „A není to všechno, viď, Fé? Dokonce ses do něj za–“

„Drž hubu, Knoxi!“ vyštěkla jsem na něj.

„Proč?“ podíval se na mě vyzývavě. „Copak ty se snad stydíš za to, žes spala s králem?“ Vstal a zakymácel se, skoro jako kdysi po léčích po Vymazání. Ale v té době mi strašně moc chyběl. Teď bych byla raději, kdyby se mu vzpomínky nikdy nevrátily.

„Buď už zticha.“ Můj hlas měl v sobě najednou prosebný tón.

„Troy mi pověděl *všechno*,“ pokračoval Knox, jako bych nic neřekla. V jeho hlase jsem slyšela takovou nenávist, až jsem se zděsila. Jeho mumlání bylo najednou tišší. „Vyprávěl mi, jak jsi zachránila Leopolda, když jsme ho chtěli zastřelit z lodi. Protože tě o to požádal Lucien. Kvůli nám dvěma jsem o tom doteď mlčel, ale teď vím, že žádné *my dva* už neexistuje. Pořád ho miluješ!“

„To není pravda!“ Cítila jsem na zádech oči ostatních členů týmu a věděla, že tahle situace je sakra vážná. Pokud Milan a ostatní uvěří Knoxovým opileckým blábolům, tak budu mít velký problém.

„Myslím, že Knox potřebuje na vzduch,“ řekla jsem pevně, popadla ho za paži a táhla ke dveřím na terasu. Muse-la jsem ho dostat pryč, než prozradí ještě víc z toho, co mu zcela evidentně a do detailů navykládal Troy. *Moc díky, Troyi,*

pomyslela jsem si hořce. Dokonce i ze záhrobí mi bude pořád komplikovat život.

Milan nás nezastavil, což jsem brala jako dobré znamení. Rychle jsem otevřela posuvné dveře a hrubě vystrčila Knoxe ven do mrazu. Na zledovatělém žulovém povrchu uklouzl, ale vyrovnal to a rozběhl se přímo do parku. Šla jsem za ním, dokud jsme nebyli dost daleko od domu. Tady už nás nemohl nikdo slyšet.

„Copak jsi úplně zešilel?!“ vyštěkla jsem na něj. „Víš, co se může stát, když o mně na veřejnosti říkáš takové věci?“

Zdálo se, že studený vzduch Knoxovi trochu pročistil hlavu, ale vyzývavý výraz mu zůstal.

„Vždyť je to pravda!“ odsekl. „To, že spolu nejsme, je jenom kvůli tomu kreténovi. Jako by tě začaroval nebo tak něco, abys po něm už nemohla nic cítit k někomu jinému. Ale moje city jsou tady pořád, chápeš? A bolí mě to každý den!“

„Mě nezajímají tvoje posrané pocity, Knoxi!“ vykřikla jsem. „Lucien je teď *král*, sakra! Už to není ten malý bratr, se kterým jsem náhodou něco měla, ale nejmocnější muž v téhle zemi! A tys jim všem tam uvnitř právě řekl, že jsem se kvůli němu stala zrádkyní. Jestli tomu Milan uvěří, co si myslíš, že se mnou provede?!“ To, že mi Costard nic neudělal, mohlo být proto, že mu o tom Troy nikdy neřekl – nebo proto, že mě přání a přízeň Omni učinily imunní. Ale opilému veliteli týmu by to bylo jedno.

Z Knoxova obličejů najednou zmizel dětinský vzdor a po tváři se mu rozlila čirá hrůza. „Ach bože,“ řekl tiše. „Fé, promiň, nechtěl jsem... Ach bože.“

Podívala jsem se na dům a velkým oknem viděla, že tam probíhá vzrušená diskuse. Pak ze dveří vyšla postava se širokými rameny a blížila se k nám.

„Uteč,“ řekl Knox a stoupl si přede mě. „Zastavím ho.“

Nahlédla jsem mu přes rameno. „To je jen Jye, ty hrdino. A kromě toho – kam bych asi tak měla podle tebe jít? Je minus

deset stupňů.“ Což jsem už ostatně začínala pocítovat, když trochu opadl můj vztek na Knoxe.

Jye k nám dorazil s ustaraným výrazem ve tváři. „Doufám, žeš mu za to dala pořádnou ránu,“ řekl mi a pak se obrátil na Knoxe. „A ty jsi vážně úplný idiot.“

„Já vím.“ Zavrtěl hlavou. „Nemyslel jsem to tak, já –“

„Jak to tam vypadá?“ přerušila jsem ho.

„To zatím nemůžu přesně říct.“ Jye se podíval na dům. „Někteří lidé si myslí, že si to Knox vymyslel, ale Milan a Scott Wulff pravděpodobně ne. Zatím ale nikdo neřekl, že bys za to měla viset. Možná taky už mají dost a do zítřka na to zapomenou.“

„To si nemyslím.“ Z okna nás sledovalo několik lidí. Večírek skončil, to bylo jisté.

Knox pokrčil rameny. „Já to nějak zařídím,“ řekl omluvně. „Vysvětlím jim, že to je mezi mnou a Fé, že to je takový náš soukromý humor. Že tohle děláme pořád.“

„To myslíš vážně?“ zírала jsem na něj vztekle. „Fakt si myslíš, že ti tohle budou věřit? Potom, cos mě nenávistně obvinil, že jsem dala přednost králi před tebou? Na to zapomeň. Tenhle vlak odjel.“

S Jyeem jsme si vyměnili pohledy a já jsem věděla, že přemýšlí o tom, co všechno v Knoxových obviněních byla pravda. To ale situaci nijak nezlepšovalo. Potřebovala jsem ten problém vyřešit.

„Asi bude nejlepší, když řeknu pravdu.“

„Pravdu? Jsi blázen?“ Jye zavrtěl hlavou.

„Ne všechno,“ ujistila jsem ho. „To, že jsem byla s Lucienem, není žádné tajemství. Ví to Omni, věděl to Troy a myslím, že to ví i Costard. Já teď jenom musím Milana přesvědčit, že od té doby se toho hodně změnilo.“ Ale tohle dokonce ani v mojí vlastní hlavě neznělo moc slibně. Kovacs mě moc dobře nezná a nebude jednoduché ho nějak obalamutit. A už vůbec ne